

จากความตายทั้งเป็นและไฟนรกสู่ความมีชีวิตใหม่

นางนภัส วิสุทธิ

R20026

เธอ...ผู้เขียนใช้คำแทนตัวเองว่า“เธอ” ณ เวลาของวันนี้ เธอคนนี้ได้รู้จักความหมายของคำว่าสติ ผลแห่งกรรมดีกรรมชั่ว ได้พบพระพุทธศาสนาที่แท้จริง เมื่อเธอได้เข้าปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ได้รับความเมตตาและร่วมบารมีของหลวงพ่อจารย์ จิตฺตมโห เธอเหมือนได้ชีวิตใหม่ หลุดพ้นจากไฟนรกและโลกอุบาทว์นั้น

ชีวิตในวัยเด็กของเธออบอุ่น เติบโตเข้าสู่วัยทำงานอย่างปกติสุข คุณคล้ายกับว่าเธอมีบุญเก่ามาดี ชีวิตเธอมุ่งมั่นทำงานเก็บเงิน ไม่ค่อยได้ทำบุญ ไม่เคยสวดมนต์ไหว้พระ เวลาไม่มีเรื่องไม่สบายใจ พี่สาวบอกให้เธอสวดมนต์ เธอก็ทำบ้างไม่ทำบ้าง เมื่อถึงเวลาบุญเก่าหมด เป็นเวลาที่เธอต้องชดใช้หนี้กรรม

เธอรู้จักวัดอัมพวันครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๓ หลังจากเธอได้รับทุกขเวทนาจากความเจ็บป่วย เธอผ่าตัดกระดูกสันหลังที่แตกกดทับเส้นประสาทตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๐ สองปี ต่อมาเธอก็ผ่าตัดมดลูกและรังไข่ เธอเจ็บป่วยบ่อย เจ็บคอ ตลอดทั้งปี ความดันโลหิตสูงบวม เจ็บหน้าอก เข้านอนรักษาตัวในโรงพยาบาลปีละ ๑-๒ ครั้ง เธอทุกข์ต่อปัญหาสุขภาพ เพื่อนที่ทำงานแนะนำให้她去วัดอัมพวัน เธอเข้าปฏิบัติธรรม ๓ คืน ๔ วัน ช่วงระยะเวลานี้ได้พบสิ่งแปลกหลายๆอย่าง ปัญหาสุขภาพและปัญหางานไม่ใช่ เรื่องใหญ่สำหรับเธอเลย แต่เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องใหญ่ของเธอ เปรียบได้ว่าเธอตกนรกทั้งเป็น

วันหนึ่งประมาณปลายปี พ.ศ.๒๕๔๕ เธอได้ฟังรายการวิทยุรายการหนึ่ง แล้วเธอก็ติดตามไปสถานที่นั้น เขาเรียกว่าเป็นสำนักปฏิบัติธรรม นำโดยชมราวาส มีสวดมนต์(คาถาชินบัญชร) เธอเอาวันเดือนปีเกิดให้เขาดูดวง (เขาจะจดของทุกคนที่มาพบเขาไว้) แล้วจากนั้นก็เกิดเหตุการณ์แปลกๆกับเธอหลายอย่าง ทุกครั้งที่เธอไปที่นั่นเธอจะเหมือนถูกมนต์สะกด นั่งนิ่ง อ้าปากไม่ได้ ขยับกายไม่ได้ แต่หูยังได้ยิน เธอเหมือนลมตีขึ้น เธอตกลงสู่เหวนรกโลกอุบาทว์อย่างถอนตัวไม่ขึ้น เธอควบคุมตัวเองไม่ได้ ถ้าต่อต้านจะมีนห้าวเวียนหัวปางตาย เธอไม่รู้หรือว่าเหตุการณ์พวกนั้นเป็นอย่างไร เขาจะพูดเสมอว่าเป็นการเบี่ยงเบนกรรมให้ เธอติดอยู่ในโลกอุบาทว์นรกนี้เกือบ ๒ ปี เธอกินเก่งมากแต่พอมลง ๗ กิโลกรัม โดยที่เธอไม่ได้ป่วยเป็นอะไร

ต่อมาวันหนึ่งเพื่อนหญิงคนหนึ่งของเธอ โทร. มาบอกให้เธอออกมา เพราะที่นั่นเขาสะกดเราด้วยมนต์ผี เธอไม่ไปที่นั่นอีก แต่เธอนอนที่บ้านเธอไม่ได้เลย เสียงสุนัขเห่าหอนทั้งคืน ด้วยแรงแห่งวิบากกรรมได้พาเธอไปพบกับพระรูปหนึ่ง พอเธอเดินเข้าไปพระทักทายได้เหมือนตาเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอมา เธอเกิดศรัทธาและคิดว่าพระคงช่วยเธอได้ (ขออนุญาตเรียกพระรูปนี้ว่า“เขา” เพราะเขาไม่ใช่พระแล้ว) เขาสวดมนต์อะไรไม่ทราบ ทำพิธีไล่ผี เขาให้เธอใส่สายสิญจน์และเหรียญของเขาห้อยคอไว้ ทำพิธีไล่ผีอยู่หลายครั้ง เธออาเจียนเป็นน้ำลายปนเลือด หมดเงินไม่น้อยเลย

เธอไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันอีกครั้ง ได้ไปกราบหลวงพ่ोजรัญก่อน และเขียนโน้ตลงในบาตรเข้าปฏิบัติธรรม เธอเห็นผู้ชายผิวดำรูปร่างสันทัด บอกไม่ให้เธอขายบ้าน เธอถามว่าท่านเป็นใคร ท่านตอบว่าเธอไม่รู้จักหรือ แล้ววันหนึ่งเธอจะรู้ว่าข้าเป็นใคร วันรุ่งขึ้นเป็นวันพระ ช่วงรอหลวงพ่อเทศน์ จิตเธอนิ่งดิ่งสู่สมาธิ เธอถามและ

เล่าให้หลวงพ่อฟังถึงเหตุการณ์นั้น เธอเหมือนจะได้ยินคำตอบ แต่เธอตอบไปว่า หลวงพ่อเจ้าขาโปรดเมตตาลูกด้วย ลูกถูกหลอกมาเยอะ ขอให้หลวงพ่อตอบให้ได้ยินทางหูอย่างที่มนุษย์ทั่วไปเขาได้ยินกัน พอหลวงพ่อเริ่มเทศน์ประโยคแรกหลวงพ่อเทศน์ว่า คนที่ปฏิบัติธรรมพอจะเกิดเหตุการณ์ทำให้หมดเนื้อหมดตัว จะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาบอกเตือนล่วงหน้า เท่านั้นแหละเธอรู้เลยว่าใช่แล้ว ผู้ชายผิวดำต้องเป็นเทพเทวดามาบอกเธอแน่ วันต่อมาขณะยืนนอ ก็เห็นผู้ชายผิวดำอีก

มีอยู่วันหนึ่งเธอรู้สึกท้อแท้มาก รู้สึกว่าจะทนไม่ไหวแล้ว เธอจุดธูปอธิษฐานจิตกับพระพุทธรูปที่บ้านว่าชาตินี้ทำผิดอะไร เธอทรมานมาก รู้สึกไม่ไหวแล้ว ถ้าจะใช้ชีวิตได้ก็เอาชีวิตลูกกินไปเถอะ อาการก็เกิดขึ้นกับเธออีก เธอกลับไปวัดอัมพวันใหม่ มีวันหนึ่งขณะนั่งกรรมฐานเธอเจ็บที่หัวใจมากเหมือนใจจะขาด กำหนดก็ไม่หาย

เธอนึกถึงหลวงพ่อ จึงขอให้หลวงพ่อช่วย เธอก็เห็นภาพทหารคนหนึ่ง แต่งตัวแบบทหารสมัยโบราณ จิตเธอรับรู้ว่านายทหารคนนั้นเป็นเธอในอดีตชาติ กำลังเผาผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังนอนอยู่บนพื้นดิน แล้วเอาไม้ปลายแหลมปักลงบนหน้าอกผู้ชายคนนั้น เธอร้องไห้สำนึกผิด เห็นตัวเธอก็ลงกราบผู้ชายที่กำลังถูกเผา ขอโหสิกรรม อาการของเธอดีขึ้น หายเป็นปลิดทิ้ง เธอมาปฏิบัติต่อที่บ้าน มีวันหนึ่งเธอรู้สึกเหมือนถูกมัดกั๊กที่หน้าขาของเธอ แต่เธอก็กำหนดภาวนาไปจนหมดเวลา พอลืมตาขึ้นเห็นมดแดงไฟอยู่บนหน้าขาเธอเต็มไปหมด เป็นอยู่ ๒ วัน เธอขอโหสิกรรม และแผ่เมตตาให้มดแดงไฟ หลังจากนั้นเธอก็ไม่ถูกมดแดงไฟกัดอีก

พอสิ้นปีเธอเข้าปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันอีก ช่วง ๒๘ ธันวาคม - ๓ มกราคม ๒๕๔๕ คือนวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๘ ช่วงที่หลวงพ่อสวดพระธรรมจักรฯ เธอรู้สึกปวดกระดูกเหมือนจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ แต่พอทนได้ เป็นอยู่ไม่นานอาการดี

ขึ้นกว่าปี ๒๕๔๗ มาก คืบวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๔๘ เสียงหมาเห่าหอนระงมไปหมด เช้าวันต่อมาเธอเข้าปฏิบัติอีก เรืองวงมาก (ซึ่งอาการแบบนี้ไม่มีมานานแล้ว) รู้สึกหนักตัวไม่ค่อยมีสมาธิเท่าที่ควร จิตก็สวดบท พาหุงมหากา จบบทสวดรู้สึกโล่งมาก

เช้าวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๔๘ เธอไปทำงานปกติ อาการปกติดี พอตกบ่าๆ เธอเสียงแหบหายไป พุดไม่มีเสียงเลย ช่วงเดินทางกลับบ้านแวะซื้อของในตลาดรู้สึกเหมือนมีของแหลมแทงตรงเอาด้านซ้ายที่-ขวาที่ แสบร้อนตามผิวหนังมากแต่ในตัวไม่ร้อน ตกกลางคืนโงมมาก นอนไม่ได้เลย โงมมีเลือดปนหนอง กลิ่นเหม็นมาก มีคื่นหนึ่งนอนไม่ได้ เลยอธิษฐานจิตถึงหลวงพ่ोजรัญ เธอหยุดโงมเป็นปกติทั้ง

เธอก็คิดว่าชาตินี้เธอยังโชคดีและยังมีผลของกรรมดี ได้นำเธอไปพบหลวงพ่ोजรัญ ได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ได้เข้าใจชีวิตมากขึ้น ละวางอะไรๆ ได้ เข้าใจว่าชีวิตนี้เกิดมาเพื่อใครและต้องการอะไร ซาบซึ่งในผลของบุญและบาป แม้ว่าคนเราจะเกิดมาด้วยแรงบุญและบาปนำพา แต่เราจะต้องมีสติที่จะควบคุมตัวเองให้ได้ การฝึกฝนตัวเองให้มีสติไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ถ้าไม่ฝึกสติเราจะปล่อยกาย-จิตของตัวเองลงสู่อบายภูมิแน่นอน เธอเข้าใจถึงผลบาปผลบุญที่เธอได้รับ เธอซาบซึ่งถึงบุญคุณของหลวงพ่ोजรัญมาก หลวงพ่อได้เปิดทางสว่างทางธรรมให้แก่เธอ ทุกครั้งที่เธอฟังเทศน์ของหลวงพ่อในวันพระ คำเทศน์ของหลวงพ่ोजรัญจะสะกิดรอยกรรมของเธอทุกครั้ง เธอปฏิบัติตามแล้วเธอก็ได้ผลดี ได้ฝึกสติตามแนวสติปัฏฐาน ๔ ได้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง เช่นคำว่า อ่านตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็น เห็นตัวตาย กลายทิฐิ ดำริชอบ หรือว่า แยกรูปแยกนาม จันท์ ๕ เป็นอารมณ์ เป็นอย่างไร

เธออยากจะบอกกับทุกคน อยากให้เขาได้มีโอกาสมาสวดมนต์ปฏิบัติธรรม
เดินทางตามหลักของพระพุทธศาสนา อย่าหลงทางอย่างที่เธอเคยหลงทางมาแล้ว เมื่อ
ได้ฝึกความมีสติแล้ว เราจะมีปัญญาว่าเราจะทำอะไรต่อไป ความคิดที่จะละชั่วและทำดี
กลัวต่อการทำชั่ว ไม่อยากเวียนว่ายตายเกิดมาใช้หนี้กรรมกันอีก เมื่อก่อนเธอเคย
อ่านหนังสือธรรมะอยู่บ้าง แต่ไม่ค่อยเข้าใจนัก พอมาได้ฝึก ปฏิบัติ เธอกลับไปอ่าน
ใหม่เธอซาบซึ้งมาก เธอจะเล่าเหตุการณ์ให้นักศึกษาของเธอฟัง เล่าให้พี่น้อง เพื่อน ๆ
ของเธอ เอาหนังสือธรรมะหมุนเวียนกันอ่าน ชวนกันไปปฏิบัติธรรม จากคนที่ไม่เชื่อ
เรื่องนี้ก็ได้มาพบมาเห็นด้วยตนเอง แต่ก็ยังมีอีกหลายคนที่อาจคิดว่าไม่เชื่อ และคิดว่า
เธอเพี้ยนไป เธอไม่โกรธหรือ เป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกคน มีสิทธิ์จะคิด แล้วแต่บุญทำ
กรรมแต่งตามโบราณว่าไว้

เธออยากให้ทุกคนได้มีโอกาสสะสมบุญไว้ก่อน อย่ารอให้หมดบุญแล้วกรรมชั่ว
ตามทัน ตอนนี้แหละจะหนัก ไม่เบาเลย อย่างชีวิตของเธอที่ได้ประสบมาแล้ว